

LJUBAV U EMIRATIMA

ISIDORA BJELICA

■ Laguna ■

1

Bila sam još uvek u snu. Lepljivom, vrelom, teškom srpskom snu, kada sam ispod baldahina ugledala N. kako prilazi i pokušava da me probudi.

„Moraš nekoga da vidiš“, rekao mi je.

„Ne želim nikoga da vidim“, rekla sam i okrenula se na drugu stranu.

„Molim te“, ponovio je, „možda će ti biti žao...“

„Šta će mi, do đavola, biti žao? Ne želim nikoga da vidim... Tek je deset, zaspala sam u četiri...“

Podigao me je iz kreveta, ogrnuo brokatnim ogrtačem boje lavande i odveo do ulaznih vrata. Ispred njih je stajala Ciganka sa devojčicom.

Bila je to vrlo neobična Ciganka. Nije imala ništa tako odurno pa ni prljavo, ni u sebi, ni na sebi. Stajala je mirno i gledala me ogromnim ćilibarskim očima. Pre je ličila na neku Indijanku nego na našu domaću Ciganku. Koža joj je bila bademasta, a ona krupna i jedra.

Njena devojčica imala je oko pet godina i bila je nakinđurena i kao oblepljena nakitom i maramama. Kosa sva sjajna

od nekog mirišljavog ulja. Boje na njoj bile su u rasponu od ciklame do ljubičaste. Nokti su joj bili lakirani i nije je preterano zanimalo posao njene majke, koja je išla od vrata do vrata, povremeno prodavala nekakve tkanine ili gatala...

Pozvala sam ih da uđu i dala im sok. Bila sam još bunovna i zbunjena. Moja bebisiterka povukla se u sinovljevu sobu sa decom i povremeno virila kroz odškrinuta vrata...

Ciganka je gledala po stanu i komentarisala kakav ona ima televizor i klavir...

„Na tebe je teška crna magija“, rekla je pogledavši me sasvim bezobrazno u oči. Pozlilo mi je...

„Znam“, odgovorila sam. „Osećam to mesecima, znam i ko mi to radi, neverovatno na šta sve ljudi troše pare...“

„Ti moraš to da skineš jer od tebe neće da ostane ništa sem kost i koža, i... muža ti vraćaju da ti izbace iz krevet... Neće više nikad da te dotakne...“

Devojčica je slušala sa dosadom i piljila u svoje lakovane cipelice.

Verovatno je to često slušala. Ovo je zemlja gde ljudi na magiju troše više nego na ličnu higijenu.

Gledala sam je zapanjeno.

Posao joj je očigledno cvetao. Još otkako je nova demokratska vlast zabranila čaranje, proricanje i čarobnjaštvo (u čemu se podudarila sa Staljinom), biznis joj je prosto cvetao. Svi oni „fensi“ čarobnjaci koji su gatali milionskom gledalištu su nestali, a ona je svoj posao obavljala neometano.

Ugledne dame beogradskog džet-seta angažovale su je za sve i svašta. Otišla je da opere ruke i ostavila vrata otvorena.

„Dobar ti ovaj džakuzi, i meni muž kupi prošla godina... Isto ovakav...“

„Divno“, rekla sam. „I ko će sad da mi skida tu magiju...?“

„E, al' moj ima i radio... tvoj nema... moj je puno bolji“, rekla je.

Dala sam joj hiljadu dinara, ugurala je pare u ceger ne trepnuvši...

„Ja sam ti mnogo zdrava, a ti mnogo bolesna...“ Pljesnula se po butinama i sasvim malo zavrnila suknju da vidim njene gole noge usred oktobra.

„Vidiš, mi Ciganke ne nosimo ni gaće...“

„Blago vama!“, rekla sam zapitana da li ću najzad imati šansu da vidim kako to Ciganke skidaju crnu magiju i zle čini...

Ciganka je ustala, zatvorila vrata naše dnevne sobe i uvekla mog muža unutra.

„Na ženu ti bačena mnogo teška magija! Hoćeš da umre, da ostane kost i koža, ili hoćeš da to skinemo pa da me slaviš i zahvaljuješ?“

Klimnuli smo glavom u jednoj apsolutno misterijskoj zapitanosti kakva nas ludost očekuje...

Ciganke kriju svoje obrede vraćanja i gatanja. To se nigde ne može videti... Posle više od pola godine, nisam sasvim u stanju da se setim kako je taj magijski proces izgledao, ali sećam se da sam kao u pravom alhemijskom obredu donela jedno jaje i moj bebi-dol od tila. Onda je ona nešto mrmljala, muž i ja hukali na to jaje – to je bilo nešto kao zvanična magijska provera da li je nečastivi umešao prste u naš mali život.

Priznajem, što javno, što tajno – dosta nam je ljudi pretilo. Bivše žene, politički neprijatelji, estradni ludaci, ali i neka- dašnji prijatelji i rođaci...

Bilo ih je dovoljno ludih da bi svoj lako zarađeni novac između solarijuma i liftinga bacili na neku vračaru ili hodžin zapis...

Posle tog duvanja u jaje nešto smo ponavljali, onda je Ciganka jaje umotala u krpu i stavili smo ga pod moj jastuk. Devojčica je uzdisala i prevrtala očima, tražeći *Kartun network* na TV-u. Bila je mirna, ali joj je očigledno bilo beskrajno dosadno. Uzela je moju narukvicu sa stola i igrala se ogledajući se u crvenim kamenčićima koji su upijali njen lik. Bila je sasvim daleko i od svoje mame vračare i od mene začarane i bolesne...

Sušтина te obredne provere sa jajetom jeste da se eksplicitno potvrdi da je Cigankina sumnja tačna. Ponavlja se kao mantra neka rečenica da jaje ostane čisto, ako je kazna od Boga, a ako je od neke osobe, da se „nečist“ pojavi u jajetu.

„Ako ti je kazna od Boga“, rekla je Ciganka, „i ako si zato mršava i bolesna, ne mogu ti pomoći...“

Razbila je lepo, veliko jaje sa ogromnim žumancetom i stavila ga u krpu, pa opet zamotala u moj svileni donji veš. Moj muž je zapanjeno gledao šta se dešava.

Odnela sam ga ispod svog jastuka i čekali smo.

U tom sasvim sumanutom trenutku, N. i ja smo se gledali kao da čekamo neku strašnu dijagnozu, dok je ona veselo pijuckala sok i pitala da li imam da joj poklonim neki mobilni telefon... Iznenada je počela da pada jaka i strašna kiša, a grmljavina je parala nebo.

„Sada donesi jaje da vidimo!“, rekla je onako ogromna i zdrava.

Izvukla sam zamotuljak ispod jastuka, sasvim uplašena i poslovično naivna da će se možda pokazati da je prokletstvo od Boga, a ne od neke zaludne, ogavne bogatašice...

Sasvim polako, kao da odmotava neku dragocenost, Ciganka je otvarala zamotuljak. Skoro da nismo disali.

Iznenada, kao u smešnim horor filmovima B produkcije, grom udari sasvim blizu naše kuće...

Ciganka otvori jaje i mi ugledasmo nešto crno i zapanjujuće gadno, što je poput neke pijavice ili meduze zahvatilo prozračnost jajeta i njegovo žutilo.

Bili smo uplašeni i razrogačenih očiju smo buljili u plod Cigankinog umeća. Kada je videla to gadno, crno, ljigavo, sluzavo otelotvorenje mog prokletstva, zamotala ga je i držala na kolenima.

Onda nas je pitala da li želimo da skine vradžbine...

Gledali smo se bleđi i zapanjeni ovom čarala-barala izvedbom. Devojčica je piljila u neki crtač na *Kartun networku*, sasvim nezainteresovana za đavolske stvari.

„Nikad od nje neće da budne vračara, ona će u manekenke“, rekla je Ciganka i slegla ramenima.

Onda nam je precizno izdiktirala šta nam sve treba za obredno cigansko skidanje magije. Šerpa, čaša, voda, sveće, čista bela tkanina... I, naravno, novac... Ono što nisam znala i što je posebna tajna u ovom ciganskom obredu jeste da se deo novca zaista spaljuje sa jajetom i krpom...

Ciganka je prodorno pogledala u mog supruga koji je pijuckao viski i upitala ga da li mu je važniji novac ili ja... On je spremno odgovorio da mi nema premca. Tako je počela jedna od najsumanutijih stvari kojoj sam prisustvovala.

Ciganka je tvrdila da je izvesna gospođa dala dosta novca za to da mi naudi. I to da je platila i kod hodže i kod naših. Tri puta po hiljadu maraka... Nekom sumanutom tranzicionom računicom došla je do toga da ja treba da platim puta tri, što će reći devet hiljada maraka ili četiri i po hiljade evra. Da, precizno je pretvarala iznos iz jedne u drugu valutu.

Kada sam razrogačila oči i rekla da ja toliko novca nemam i da nema šanse ni da ga imam, relansirala je sumu pa rekla da, eto, možemo pokušati i sa nižim svotama...

Da nas je neko video, ne bi verovao. U šerpi su bili pomešani nečisto jaje i oko petnaest hiljada dinara. Ciganka je sama iz gaća koje ne nosi izvadila sto evra i bacila ih u vatru. Usred ove krivične operacije shvatila sam da smo najebali. Ako je bacila sto, uzeće mi ceo štek od petsto, koliko sam uspela da uštedim poslednjih meseci... Tako je i bilo posle svih tih paljenja sveća, polivanja vode i dve molitve koje je Ciganka očitala iznad ove neobične paljevine. Nekoliko puta je prostrelila prodornim pogledom N. i mene pitajući: „Nije vam valjda žao novca?“

Nisam više negirala da mi je žao, bilo mi je žao. Mislila sam o tome šta sam sve mogla da uradim sa lovom koja je gorela. Da bar pet puta večeram u *Klubu književnika*, ili da kupim tri lepa kompleta, ili čak krstarim Nilom. Kada je sve završila, ponovo je tražila novac. Sada ne za spaljivanje, nego kao da ga ponese u crkvu za prilog. Pozlilo mi je.

Za sebe kobajagi nije tražila ništa, samo da joj vratimo onih sto evra koje je krila u gaćama koje ne nosi. Izvadila sam sto evra za nju i sto za crkvu i pružila joj.

Ciganka je dobila nervni slom. Počela je da viče i kune. Mrmljala je na ciganskom i proklinjala dok je napolju grmelo. Mislim da mi je pretila. Tada se prvi put iz svog detinjeg sna trže devojčica i nešto reče na ciganskom. Gledala me je sa prezirom i mržnjom. Otišla sam i iz knjige *Kapital* Karla Marksa izvukla još sto evra...

Proklinjala me je i ja sam donosila pare sve dok mi nije izvukla svih pet stotina. U kući više nismo imali ni kinte. To joj nije bilo dovoljno. Pošto je nameravala da taj novac

odnese za moje zdravlje u crkvu, sada je nešto tražila za sebe... Mobilni ili neku haljinu... Donela sam joj tri haljine i dve košulje. Pogledala ih je s prezirom. Jedva je ubedih da uzme jednu haljinu.

„Mi Ciganke imamo mnogo dobar ukus...“, rekla je. I dalje je želela moj mobilni.

Bio mi je pun kurac i nje i magije. Opelješena i sjebanota oteturala sam do sobe i legla. Ciganka je rekla N. da će poboljšanje nastupiti za petnaest dana, i da o tome pre toga ne smemo nikome da kažemo ništa... Ni reći.

„Ću da ti dođem na Uskrs i da me ugostiš jer sam ti život spasla...“, rekla je.

Devojčica je opet mrmljala na ciganskom. Najzad su, zadovoljne, krenule sa mojim parama iz kuće.

„Sada idem do crkve da dam pare i da se pomolim za tebe“, rekla je.

„Aha, baš lepo“, odgovorila sam i vratila se u krevet u nadi da ću opet zaspati i zaboraviti da mi je Ciganka uzela sve pare...

Tek uveče sam videla da Ciganka nije samo uzela, nego i ostavila. Ostavila je ovaj tekst:

OBREDI PERSIJANACA I VAVILONJANA

Veliki deo vavilonskih magijskih verovanja i postupaka sačuvan je na drevnim glinenim pločama koje datiraju čak iz 7. veka pre naše ere. Neke od ovih ploča sadrže prizivanja (bajanja) i prinošenje žrtve za lečenje bolesti. Vavilonjani su verovali u „magiju Čvorova“, čiji je smisao uverenje da

se vezivanjem i razvezivanjem čvorova mogu lečiti sve vrste bolesti.

Božji duh Vavilonjana je bio izjednačen za zlim *dusima* Crkvenih Otaca, i ono što mi sada smatramo demonskim snagama, to su bile u jednom vremenskom periodu moćne božanske snage za Vavilonjane. U ovom smislu, možemo reći da se pad (pobunjenih) anđela dogodio posle propasti vavilonske imperije. Prema tome, vidimo, kao što je prethodno pomenuto, da su bogovi jedne kulture obično postajali đavoli u sledećoj. Dobar primer je vavilonska majka boginja – Ištar. Korisno božanstvo, odane i plemenite prirode, Ištar, takođe smatrana i mesečevom boginjom, prvo je postala Astarte, zatim Astarot, jedan od palih anđela, i jedan od najviših demona u hijerarhiji pakla. Kako bi magičar prizivao Astarota, kao demona pakla, kako ga zamišlja hrišćanska liturgija, ili kao Ištar, mesečevu boginju obilja i ljubavi Vavilonjana? Naravno da se boginja demon može prizvati u oba vida. Moguće je da prizivanjem Ištar, magičar pročišćuje demona Astarota od pada iz vrline, vraćajući ga njegovoj prethodnoj slavi. U izvesnom smislu, prizivanje Ištar je pokazivanje snage boga nad đavolom.

Daleko od toga da budu obožavatelji demona, Vavilonjani su razvili zamršeni sistem isterivanja duhova. Primer je dat ovde:

„Duše Neba, dozivam te, Duše Zemlje, dozivam te!

Duše Mul-Gelala, gospodaru sela, dozivam te!

Duše Nin-ge-la, boginjo sela, dozivam te!

Duše Nin-dara, snažni ratniče Mul-gelal, dozivam te!

Duše Nusku, uzvišeni glasniče Mul-gelal, dozivam te!

Duše Eni-zena, najstariji, sine Mul-gelal, dozivam te!

Duše Tiskhu, boginja armija, dozivam te!

Duše Mermer, kralju čiji glas je blagotvoran, dozivam te!

Duše Utu, kralju pravde, dozivam te!

Duhovi, Arhanđeli, veliki bogovi, dozivam vas!“

U ovom isterivanju đavola (*duhova*), reči snage su „dozivam te“. Vidimo iz drugih aspekata vavilonske mašte, da se mnoge čarolije i rituali izvode kroz stalno ponavljanje istih reči, sve dok one ne počnu da deluju kao hipnotičko sredstvo i na ovaj način izazovu pozitivne rezultate.

Vavilonjani, kao i druge drevne kulture, živeli su pod stalnim terorom Sunčevog i Mesečevog pomračenja. Imali su mnoga moćna prizivanja bogova, za koja su verovali da mogu pomračenja privesti kraju.

„O, Sibziana. U Nebesima su pali na kolena pred tobom; Raman, princ neba i zemlje; tvojom zapovešću je nazvano čovečanstvo. Daj reč i dozvoli velikom bogu da stane pored tebe. Daj moje mišljenje, učvrsti moju odluku. Ja, tvoj sluga, Asur-bani-pal, sin njegovog boga; čiji je Bog Asur, čija boginja je Asuritu. U zlu pomračenja koje se dogodilo. U zlu sile, rđavih predznaka, zlih, a ne dobrih; koje je u mojoj palati i na mojoj zemlji. Zbog zlih prikaza koje su mi dodeljene, Ja sam se tebi molio i slavio te. Podizanje mojih ruku, primi! Oslušni moju molitvu oslobođenu moje očaranosti! Razreši me mojih grehova! Dozvoli da se skrene na drugu stranu sve ono zlo što može doći da uništi moj život. Može li dobri SIDU biti ikada u mojoj glavi i tvojom zapovesti pusti me da živim!“

Molilac u ovom prizivanju je bio ASUR-BANI-PAL, vavilonski kralj, koji je živio oko sedam vekova pre nove ere, koji nas je zadužio svojim insistiranjem da sve što je od bilo kakvog značaja (posebno magijskog) bude prepisano na glinene pločice i poslato njemu. Kao rezultat, kada je umro ostavio je

ogromnu biblioteku pločica, koje su nam pomogle da razjasnimo mnogo od magijskih misli drevnih Vavilonjana.

Kaldejci, koji su sledili Vavilonjane, bili su preteče atrologije i često su koristili ovo znanje za prizivanje duhova umrlih, radi vraćanja. Zbog ove namere, onaj koji priziva duhove prvo ustanovi datum rođenja osobe koju treba dozvati. Ako se ima horoskop, tada je bolje, jer tada je bilo moguće prizvati duha u ime imena planeta koje su vladale u trenutku njegovog rođenja, baš u tačan sat kada je rođen. Pre ceremonije prizivanja, čovek koji priziva duhove meditira u samoći oko 48 sati i tada se povlači u sobu gde bi ritual trebalo da se izvede. Magični krug je tačno iscrtan i prizivanje se tada odigrava.

Idriz Šah u svom fascinantnom radu *ORIJENTALNA MAGIJA*, saopštava nam o misterioznom rukopisu, koji mu je odobrio za izučavanje persijski alhemičar (ili upućenik u te stvari). Rukopis sadrži: detaljne instrukcije za razvijanje neobične magijske snage, što može rezultirati u dozivanju džinova ili duhova. Ovaj redak dokument, *OKEAN MISTERIJA*, prema Šahu, nosi znake izvesnog istraživanja.

Priprema za magijski eksperiment počinje sa 30 dana kontinuirane meditacije, za vreme koje onaj koji učestvuje u tome (kandidat) mora malo da jede, malo da govori i da stalno gleda (zuri) u svoja stopala ili u zemlju. Takođe se mora držati pet rituala pranja ruku, stopala, lica, očiju i ušiju. Neodazivanje potonjim obavezama, rezultira potpunim neuspehom eksperimenta.

Za prvih 30 dana posvećenja, onaj koji priziva mora provesti izvesno vreme „sam i u sobi gde nije dozvoljeno da žene uđu“, u učenju imena anđela koji čuvaju magijske tajne. Za ovo vreme, takođe, treba spremati izvesne amajlije. Prva je polumesec sa drškom, napravljen od srebra, umotan u platno i svilu. Drugi, na šta ne bi trebalo obraćati pažnju dok ne

prođe 30 dana, mora biti napravljena od gline i sadržavati 3 komada obojenog platna, svaki „dužine vašeg malog prsta“. Treća amajlija su dva povezana kvadrata, iscrtana na celom papiru crnim perom i crnim mastilom.

Ovo su tri amajlije za koje se pretpostavlja da čuvaju čarobnjaka od zla. One su slične sa drevnim kaldejskim amajlijama, a povezani kvadrati se mogu dovesti u vezu sa pečatom Solomona.

Mora se pripremiti zakrpljeni ogrtač ili ogrtač napravljen od zakrpa, na kome su dominantne boje šafrana (crvenkastozuta), bela i plava. Ružina vodica se upotrebljava da dà ogrtaču potreban miris, i on se oblači pre bilo koje magijske ceremonije, sa rečima „RAŠAN, ARŠAN, NARAŠ“.

Pisac *OKEANA* nam kaže da je neophodno da glava bude pokrivena za sve vreme magijskih obreda – dok stopala moraju biti otkrivena. „Ne dozvolite da vam brada izraste preko propisane dužine.“ Ova poslednja zabrana je verovatno povezana sa islamskim učenjem prihvaćenim u Persiji, da brada ne bi trebalo da bude duža od stisnute šake.

„Ako želite“, nastavlja mudrac, „da ubrzate prosvetljenje koje će vam doći, osigurajte se ogrtačem kada meditirate i takođe potrudite se da sedite na specijalno napravljenoj prostirci od kože.“

Ceo postupak traje sto dana: „Trideset dana apstinencije, trideset dana osnaženja i trideset dana posta od zore do sutona, jedući samo u toku noći. Tada će slediti deset dana u kojima ćete osetiti da snaga ulazi u vas.“

Za vreme posta, onaj koji se bavi magijom (magičar) mora da posveti samog sebe. To znači da on mora da odluči koji su njegovi ciljevi i da učvrsti ono što hoće od svog prvog magijskog eksperimenta. Važno je ovde istaći da će psi, ako im se dozvoli da priđu blizu učenika tokom sto dana, uništiti tako njegovu

BARAKAT (snagu). Tada će morati da započne ponovo, i posle potpunih mena (faza – misli se na mesečeve), počne za vreme mladog meseca.

Opremiš se ovako, pošto je postio i obukao se, dotični čarobnjak mora tada da piše (crnim na belom papiru) ono što hoće da čini vraćanjem (čaranjem), načine vraćanja. Ovi su poznati u „KUTUB“ (knjigama) i on mora da gleda u njih najmanje jednom dnevno – bolje ujutru i uveče.

Ovako se pripremiš, magičar ide na mesto gde neće biti uznemiren. To je mesto prvog obreda – rituala koji će ga učiniti magičarom. Sedam kamenova se postavi „jedan iznad drugog“ na zemlju. Okolo njih, on obilazi, ponavljajući u sebi imena anđela.

Tri stvari bi trebalo da nosi naš junak: svežu glinu pomešanu sa travom, i dva mala lonca, jedan sadrži med, drugi – vunu od kože (jarca). Sve to treba pomešati u centru kruga i izrecitovati sledeću molitvu posle sedam krugova:

„Nulsuh! Odvezujem te! Naređujem ti da dođeš kod mene, u veliko ime koje je bilo poznato Solomonu, Sinu Davidovom, velikom magičaru, u čije ime ja govorim!“

Tada, prizivač (bez traženja Nulsuha) ponavlja formulu isterivanja đavola:

„ASHHADU INNA LA – ILLAHA ILLA ALLAH“
(ponoviti dva puta) i „AUDUBILLAH – WIN ASH – SHAJTAN ER-RAJIM“.

Ova poslednja formula je da „spreči đavola da prekine proceduru“.

Duh koji je pozvan će se pojaviti, ali „se neće pojaviti u ljudskom liku, osim ako niste naredili da to učini“. Oni, to je za pretpostavku, koji nisu u stanju da se suoče sa stvarnim

inkarnativnim oblikom duha, mogu mu tada narediti da se izvrši šta se želi – i da odu kući.

Ali ako je duh stvarno materijalizovan, može mu se reći da dođe u izvesno vreme, da primi naređenja. On može, čak, što podseća na „Arabijske noći“, biti naveden da uđe u bocu, i može da se čuva u njoj, pomoću sledećeg postupka:

„Uzmite rep od mačke, i stavite ga zajedno sa nekoliko kapi indigo boje u malu metalnu bocu, koja ne bi trebalo da bude napravljena ni od čega, osim od bronz. Ako se napravi od bronz, opasnost će biti otklonjena. Ukloniti mačji rep, ali ostaviti indigo boju u boci.“

„Čim ste ponovili tri puta reči: 'U ime Solomona, sina Davidovog, princa Magičara, naređujem Duhu Snage (ime Duha) da uđeš u ovu bocu', on će se pojaviti i zamoliti da mu dozvolite da ide kući u miru. Recite: 'Neka mir bude iznad tebe, i znaj, Duše, da je tvoj dom sada u ovoj boci i da sam ja tvoj Gospodar, i sve što ja budem rekao ili učinio biće od važnosti i za tebe i za cilj pomoći.' Duh će tada ući u bocu u obliku malog belog oblaka.“

„Morate biti sigurni da imate zapušač za ovu bocu, koji mora čvrsto pristajati i biti napravljen od olova i ni od jednog drugog materijala. Ovaj zapušač ćete staviti u grlić boce tako da ostavite malo prostora. U ovaj prostor ćete sipati vrelu smolu pomešanu sa sokom od kedrovog drveta.“

„Kada želite da govorite duhu, pozovite ga, i postupajte sa njim kao sa prijateljem. Tada ćete ga videti kroz zidove boce (sa strane) i on će imati malo lice, nalik na ljudsko, ali kružno.“

Duha bi trebalo pozivati jednom dnevno i „dozvoliti mu da čini male usluge, baš kao vaš sluga, jer to je način da učinite slugu srećnim; on voli da zna da je u službi svom gospodaru“.

Kada duh oseti da se zlo sprema njegovom gospodaru, on će zvati („to će biti zvuk kao mali šapat pored vas“) – oslovljavajući vas kao Solomona, sina Davidovog. Ako možete, morate mu dozvoliti da se vrati kući jednom u dvanaest godina. On će vam se obavezno vratiti ako uzmete od njega malu tirkiznu pločicu, koja sadrži njegovo ime i funkcije ucrtane na njoj i „kojom su svi džinovi (duhovi) bili uloženi od strane Solomona i bez koje oni neće biti slobodni...“.

Da bi se zapamtio sav sadržaj knjige, duhovima se naređuje da se stvore (projektuju) u duhu magičara i ovaj će ih kasnije učiti spavajući. Postoji kompletan katalog čarolija, vradžbina i drugih procesa koji mogu biti izvršeni – izgleda da se oni mogu činiti uz pomoć bilo kojeg dobrog duha, osim ako nisu suprotni njegovoj prirodi (pogledati knjigu Orientalna magija od Idriza Šaha, London 1956).

Lako se može videti iz prethodnog koji su stvarni izvori Arabijskih noći (misli se na priče). Sve priče se odnose na duhove uhvaćene u boce, kao priča o Aladinu i neke druge bajke iz Hiljadu i jedne noći, i sve se baziraju na stvarnim magijskim podvizima persijskih i arabljanskih magičara.

Persijske priče o magijskom prizivanju i kontroli moćnih duhova, nisu jedine u svetu snova i bajki. Praktično, sve poznate dečje priče su vešto protkane nežnim izdancima mašte. Alisa u zemlji čuda, na primer, i slične priče, Kroz naočare, mudre su kabalističke rasprave velike domišljatosti. Skandinavske sage i ruske, nemačke i bajke srednje Evrope prepune su magijskog učenja. Neke od priča daju čak stvarne reči čaranja i bjanja koje imaju neosporno magijsku snagu. Sve magijske škole traže od svojih upućenih da čitaju sve mitove drevnih kultura, isto tako i sve bajke napisane za decu, unutar kojih leže skriveni duhovi prirode, dobri duhovi, vile,

čovečuljci, dažddevnjaci, nimfe, vodene vile, zmajevi, magijski bodeži, veštice, kume iz bajki, đavolčići, divovi, začarane princeze i zaspale heroine koje čekaju čudesan dodir čarobnog štapića magičara. On ih može učiniti stvarnim ili ih ostaviti zauvek zatočene u svetu imaginacije. Ovo je suštinska snaga magije, koja je služila kao primer u malopre opisanom persijskom ritualu.

OBREDI ZA SNAGU: PAGANSKI OBREDI VEŠTICE I SATANE

Magijski ceremonijal je bogat snažnim prizivanjima koja će božje snage prevesti u magijske. Diskutovali smo o kabalističkim ritualima prizivanja i isterivanja Pentagrama, kao i o krivudavom, đavolskom prizivanju srednjovekovnih sablasti. Ima nekoliko drugih metoda razvijanja snage u modernoj magiji. Od ovih metoda izdvajaju se tri: to su rituali neopagana, veštica i satanista. Ovi ceremonijali se mogu prilagoditi pojedinačnom, samostalnom praktikovanju, a pogodni su čak i za eksperimentisanje pustolovnijih čitalaca. Paganska samomolitva je verovatno jedan ritual koji bi početnik trebalo da pokuša pri ulaženju u misterije. To je divan i jednostavan obred koji će verovatno izazvati duboko osećanje unutrašnje harmonije i mira unutar svake osobe.

Prizivanje Majke u Ritualu samomolitve je ženski princip Univerzuma, manifestovan kao Mesečeva boginja. Ovo božanstvo može biti viđeno i kao ženski „aspekt boga Apsoluta. Zbog činjenice da se Bog otac proglašavao“ u protekle 2000 godina, vrlo je važno sada poštovati boginju Majku, da bi se

uspostavila ravnoteža i harmonija između dva aspekta božanskog. Kosmički dualizam vidljiv u mnogim školama magije, tumačen je takođe i u glavnom obredu čarolija, poznatom kao Otvaranje kruga.

Paganska samomolitva je jedan iz grupe rituala koji društvo neopagana izražava kao Paganski put. Cilj Paganskog puta je da širi korene i poučava paganizmu u modernom društvu, budući da oni veruju da put pagana može spasiti svet. Ova grupa primenjuje belu magiju koja je potpuno suprotna crnoj magiji. Njihova filozofija je jednostavna i laka za razumevanje i njihovi rituali se izdvajaju jasnoćom i poetskom lepotom, kao što pokazuje samomolitva.

Dama ili Majka Zemlja, takođe viđena kao Mesečeva boginja – kako je zamišljaju neopagani. Lepa, sa puno dece, sa svim bogatstvima Zemlje pred svojim nogama. Majka Zemlja je simbol plodnosti i slave ženstvenosti.

SAMOMOLITVA

Ovaj ritual bi trebalo izvoditi za vreme mladog Meseca, ali nije strogo ograničen na tu fazu. Potreba, a ne doba, određuje izvođenje. Postoji stvarna snaga u samomolitvi; ne bi je trebalo koristiti drugačije osim u stanju potrebe i ne bi to trebalo činiti zbrkano, smušeno.

Namera obreda je da dovede osobu u bliži kontakt sa Bogom. Može se takođe koristiti kao manje posvećenje, kada osoba koja želi posvećenje nema nekoga ko bi je uveo u to. Ovaj obred samomolitve može takođe biti korišćen kao manje isterivanje đavola, da se isteraju bilo kakvi zli uticaji koji se

mogu učvrstiti oko osobe. To može izvesti svaka osoba sama nad sobom i po svojoj želji.

Izvesti obred na mirnom mestu, daleko od bilo čega što vas može omesti i uznemiriti.

Biće potrebno sledeće :

1. So, oko 1/4 kašičice
2. Vino, oko unce (1 unca oko 28,3 g)
3. Voda, oko 1/2 unce
4. Sveća, posvećena ili neka druga

Rezultat obreda je osećanje mirnoće i tišine. Poželjno je da se učesnik ogreje toplotom koju zrači zalazak sunca, tako da može meditirati i shvatiti da je prizvao pažnju Boga na sebe, tražeći da bude bliži božanstvu i mudrosti.

Kada ste spremili sve za početak, prospite so po podu i zgazite na so, osvetljavajući svećom. Pustite da toplota sveće uđe u telo. Pomešajte vodu i vino, meditirajući izvan vaše svesti.